

Zoia Elena DEJU

Zoia Elena DEJU (Zoia CÂRLUGEA), publicistă, poetă, eseistă, s-a născut în data de 25.09.1953, în localitatea Odobești, județul Dâmbovița, în familia Năstăsescu V. Ion (dascăl) și Elena (n. Deju), moașă.

Studii: Clasele primare la Odobești (I-III), cele gimnaziale la Siliștea-Gumești (IV-VII) și Târgu-Jiu (VIII), Liceul economic la Tg.-Jiu (1972), Facultatea de Psihologie și Asistență Socială (ULIM, Chișinău). Contabil, inspector, contabil-șef, referent superior la Consiliul Județean Gorj.

Debut în revista „Ecou” a Liceului Economic din Tg.-Jiu (poezie și traduceri).

Colaborări (cu poezie, articole, eseuri) la: „Gorjeanul”, „Opinia”, „Timpul”, „Ager”, „Gorjul literar”, „Brâncuși”, „Ramuri”, „Luceafărul”, „Portal-MĂIASTRA”, „Pașii Profetului”, „Caietele Blaga”, „Caietele Columna”, „Scriitori în Țara lui Brâncuși” (2007), „Gorjul literar” (2008), „Discobolul” ș.a.

Inițiative sociale, culturale, științifice: Vicepreședintă a *Ligii Femeilor Gorjene* din anul 1995, multiple acțiuni sociale, caritabile; fondator al Asociației „Vasiliada” de pe lângă Mitropolia Olteniei (2001), membră a Coralei „Măiastra” a Bisericii Sfinții Apostoli de pe Axa Brâncuși (2000); director economic al Fundației și Editurii „Constantin Brâncuși” (1996-2001; Director, redactor la revista „Portal-MĂIASTRA” (din 2005 și în continuare). Editarea volumului postum „Sărbătoarea poeziei” de Florica Dumitru Feroiu (Ed. Măiastra, 2008). Membră a UZPR din 2021.

Distincții/ Premii: Laureată a Festivalul Național de Literatură „Tudor Arghezi” (1994) și a Festivalului Internațional de Literatură „Lucian Blaga”- 2008, *Înscris de Onoare* și *Diplomă de Excelență* acordate de Consiliul Județean Gorj, *Înscris de Onoare* acordat în cadrul Atelierului Național de Poezie „Serile la Brădiceni - 2007. Premiul „Mihai Eminescu” la Festivalul Internațional „Mihai Eminescu”, Drobeta Turnu-Severin, 2023.

Lucrări publicate: *Limpezimi de mărgăritar*, poezii (Ed. Gorjeanul, 1994); *Iluminări în amurg* – poeme, eseuri, interviuri (Ed. Măiastra, 2005); *Aretia Tătărescu - Marea Doamnă a Gorjului interbelic*, monografie, coautor, Ed. Măiastra, 2007; *Măiastra cerului*, poeme, Ed. Măiastra, 2008; *La Ghetsimani*, micro-psalmi, ediție trilingvă, Ed. Măiastra, 2009; *Îngerul din cadru*, poeme, Ed. „Scrisul Românesc”, 2011; *Pridvor de septembrie*, poeme, Ed. Fundației „Constantin Brâncuși”, 2013; *Pridvor de veghe*, Ed. Tipo Moldova, Colecția Opera Omnia, 2013; *Rotitor*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022.

Referințe critice

(...) «Volumul *Limpezimi de mărgăritar* al poetei **Zoia Elena Deju** te ispitește la o plăcută lectură de poezie. (...) Întregul volum transpiră de aroma divină a „*Imnurilor celeste*”. „*In memoriam*”, dedicată lui Nicolae M. Cârlogea, trecut în lumea astrală, acesta este invocat ca sacerdot: „*O ! bunule / Înțeleptule, / ocrotește-mă !*”

(...) Ca să ne arate că poate tot atât de bine să stăpânească versul clasic, alcătuieste poezia „*Dor 2*”, „*Arhanghelul albit în durere, / Eternitatea ! / Sufletul / revărsat în Ether / cu Viața pre Moarte călcând*”, „*Duh împlânzitor / se-nalță / din necredința lumii*”. Și, în fine, după Revoluția din 1989, „*Cerul / în odăjdii / de purpură / binecuvântează Pământul*”. Este o carte de poezie plină de duh transcendent, de gingășie angelică, de bucurii, de lacrimi, dar și de nădejdi *Zalmoxiene* și *hristiniane*. » (**Dumitru Bălașa**, în „*Gorjeanul*”, 20 ianuarie 1995)

„Abstractă pe unele locuri, poezia din *Limpezimi de mărgăritar* immortalizează în versuri albe o gândire profundă, împletită cu o sensibilitate uneori mai mult dârză decât emoțională. Toată gama unei cugetări lapidar și viguros exprimate, se îmbrățișează cald, viu, viabil, cu diferite stări sufletești modelate reținut, filtrate, ambele forme de dezvăluire a frumosului din gândire și simțire învârtindu-se în malaxorul talentului din care cuptorul muncii creatoare ne-a dat pâinea poeziei doamnei Zoia Elena Deju. Cartea constituie nu numai un început, ci și o pornire cu dreptul, adică o reușită. O felicităm pe poetă și-i dorim să stoarcă vieții toate frumusețile și să le cristalizeze în alte și alte versuri nemuritoare”. (**Sabin Velican**, „*Limpezimi de mărgăritar*”, în „*Gorjeanul*”, 11 februarie 1995)

„Volumul poetei de fină sensibilitate **Zoia Elena Deju**, intitulat „*Iluminări în amurg*”. (...) Este un volum de suflet, se prezintă, în totalitatea lui, ca un întreg al unor preocupări ce se întregesc, marcând luminoasa prezență a Zoiei Elena Deju în miezul frământărilor ce ne înconjoară, de multe ori întunecându-ne orizonturile și covârșindu-ne...Este o carte de „*Iluminări*” în amurgul unor vremuri grele, nedomolite.” (Dr. **Nina Stănculescu**, *Un volum de suflet: „Limpezimi de mărgăritar”*, în „*Portal-MĂIASTRA*, anul II, nr.1/2005)

„În general, „*Iluminări în amurg*” este o carte reprezentativă pentru autoarea care, vorba proverbului, se grăbește încet, dorind, totuși, să lase în memoria culturală aceste vibrante mărturii de suflet, numite, în crezul destul de clar de pe copertă, „*efemeride împietrite în durată*.” (**Liviu Ioan Sinculici**, „*Iluminări în amurg*”, în „*Portal-Măiastra*”, An IV, nr 13/2005)

«Harul de poetă al doamnei Zoia Elena Deju l-am descoperit în octombrie 2005, citindu-i cu încântare inspiratele poeme *Iluminări în amurg*, *Duh de alabastru*, *Eminescu*, *Lancrăm înlăcrimat*, sau *Fulgurații*, din frumosul său volum de scrieri, ***Iluminări în amurg***, apărut la Editura „Măiastra” din Târgu-Jiu.

(...) Mini-poemele doamnei Deju sunt încântătoare și se pot defini cel mai bine prin următoarele versuri ale domniei sale: „*Cuvintele împresurate, / de cearcănul - / Reveriei*.” Îi mulțumim pentru Reveria pe care ne-a dăruit-o.»(**Sorana Georgescu-Gorjan**, „*Cuvinte împresurate de cearcănul reveriei*”, în „*Portal-Măiastra*”, anul III, nr.3/2007)

„Priviți la microscop, fulgii de zăpadă, cu grația lor și perfecțiunea formelor, par sublime poeme hexagonale cu perfecțiunea unei geometrii euclidiene, dovadă a infinitei fantezii aeriene a Creatorului... În microterțenele Zoiei Deju, zăpada Poeziei – **Măiastra**

Cerului – se așterne, în diminețile de cleștar, pe sufletul dalb al cititorului, asemenea unor miresme de mărgăritar... Sufletul Poetei revărsat peste lume, de prea plinul mărgăritar, e un cuib de gânduri, din care ea privește cum, pe cerul în odăjdii de purpură, îngerii coborând pe aripi sidefii, se zbat în poeme, în timp ce serafimii rătăciți se scaldă în lacrimi târzii de rouă. Fericită Poeta că la marginea mării, în zarea de patimi îi zâmbește curcubeul, simte că imnuri celeste o învăluie cu o armonie de harpă; și se visează alunecând pe nori, ca dansul unei dalbe lebede.” (**Ovidiu Drimba**, *Microterținele Poetei*, Prefață la vol. „Măiastra cerului”, 2008, pp. 6-7).

«Izvorâtă dintr-un spirit profund religios, originalitatea versurilor din volumul de față este dublă: drama melodioasă a unei alergări între *lumină* și *tenebre*, ținând izbăvirea; și hermeneutica textuală a unui lirism de nuanță psalmică, într-o repetabilitate canonică de trei versuri. Construcția poetică devine, astfel, o cantabilitate ritmic-sacadată în genul unor refrenuri emblematice. Dintr-o altfel de perspectivă privite lucrurile, ne aflăm în prezența unui lirism esențializat, în tonalitate aforistică.» (**Grigore Smeu**, *Lirism esențializat și aforistic*, *Cuvânt înainte* la vol. „La Ghetsimani”, 2009, p.5)

«Versul se varsă-n credință sau credința se varsă-n vers, sub pana d-nei Elena Deju Cârlușea? N-are importanță atîta vreme cît avem a face cu o fierbinte năzuință spre purificare, spre întîlnirea cu divinul, în răspăr cu materialismul opac, cu pragmatismul de-atîtea ori cinic, devastator, al epocii noastre. E o mărturie a unor simțăminte fără care n-am putea concepe supraviețuirea omenirii în esența sa legată de Dumnezeu astfel cum o plantă e legată de pămîntul din care crește. Mărturie echivalentă cu un emoționant prinos sufletesc. » (**Gheorghe Grigurcu**, *Coperta IV* la vol. „La Ghetsimani”, 2009)

“Maternitatea e o deschidere dăruitoare spre copilărie, dar și spre dumnezeirea implicată într-însa. Datorită vârstei paradisiace, astrele transcendenței se răsfrîng în ochii inocenți, Domnul însuși pogorînd în jocul infantil-cosmic: „astrele strălucesc / în licărul/ din privirea copiilor / cît timp se joacă / Dumnezeu ține pămîntul”(Astre). Privirea extatică a autoarei se umple de îngeri: „aprind cerul / pentru tine / plouă cu îngeri / în raza lunii / dansează/ dalbe stele” (Dalbe stele). Dacă, la un moment dat, atinsă de o umbră a problematizării, poeta menționează o întîlnire cu „îngerul fără chip, mișcarea domniei-sale lăuntrică e de regulă o întoarcere spre propria-i copilărie. Simțămînt atît de gingaș, încât e punctat doar cu ajutorul simțurilor: „mă refugiez în copilărie, ca-ntr-un templu / aroma de azimă coaptă / se-mpletește cu cea de smirnă / mă scald în lumină”(Pasărea paradisului).” (**Gheorghe Grigurcu**, *Cuvânt înainte* la vol. „Îngerul din cadru”, 2011, p.5-6)

«De la Sapho încoace, toate poetesele lumii și-au pus harul și sensibilitatea în slujba a două mari teme pe care le-au nuanțat la infinit: iubirea și trăirile existențiale.

(...) Dacă am compara-o în acest sens pe Zoia Elena Deju, autoarea volumului recent *Îngerul din cadru* (Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011), cu Magda Isanos, Nina Cassian sau Ana Blandiana, am observa că poezia acesteia este mai apropiată ca tonalitate de cea scrisă de prima poetă din seria citată.

Îngerul din cadru are ceva din psalmodierea cântecelor bisericesti în sfârșitul unor lumânări care luminează muritorilor calea spre credință.» (**Prof. univ. dr. Adrian Voica**, *Sensibilitatea poetică între sacru și profan*, în „Portal-MĂIASTRA”, An VIII, nr. 1-2, p.37).

«„Îngerul din cadru” (Scrisul Românesc, 2011) reprezintă pentru Zoia Elena Deju expresia de vârf a poeziei sale de până acum, dacă e să amintim volumele: *Limpezimi de mărgăritar* (1994), *Măiastra cerului* (2008) și *La Ghetsimani* (2009).

(...) Poezia s-a subțiat în vobutele unor intuiții esențializate, accentuând deopotrivă nevoia de certitudini și idealitate. «Îngerul din cadru» transcrie metafora acestui acut vizionarism, când tânjind după semnele transcendentului, când revelându-i-se «în colțul ferestrei» ori «în cadrul ușii», când regăsindu-se într-o ispășire crucificată: „atinsă de aripa Îngerului/ din cadru/ trezită de bătaia/ razei/ din colțul ferestrei// în volbura neantului/ blânda mea stea/ rodnic coborâtoare/ în golgota speranței.” (...) Lirismul s-a așezat potrivit în cadrele unui imagism reținut, esențializând de data aceasta „rostirea” gândului într-o mai accentuată intuiție a tragicului. Ceea ce confirmă un demers liric fixat pe ideea de redempțiune, ipostaziindu-se în variabilele unei percepții revelatorii.»(**Caius Munteanu**, *O poezie a revelației*, în „Portal-MĂIASTRA”, An VII, Nr. 4 /29, 2011)

„Ideea poetică în creația d-nei Zoia Elena Deju este o fulgurație, durează puțin (câteva versuri) dar are intensitatea sclipirii de fulger: *trupul / răboj în bătaia / astrului./ Dincolo de solstițiu / spinii din gura de aligator / a Iluziei ...* (din ciclul *Pridvor de dor*) sau: *Ca de obicei / pasăre sau petală / somptuos / coborând din Eden / paradă nupțială / strălucind a măreție [i taină / aruncând peste lume / arcul voltaic / întrețesând destine / precum / culorile curcubeului (Pasărea paradisului).* În acest sens, poezia sa, fără grijă la meșteșugirea cuvintelor și sonurilor, ci numai la ”jocul” de expresie și tăcere din ele, este chiar rama unei ferestre deschise într-un pridvor în care își spune sau tace doruri / dureri, melancolii și speranțe, sub veghea îngerului *de pe umărul drept* și a daimonului *de pe umărul celălalt.*» (**Ioan St. Lazăr**, ... *cu peană de înger căzut ...*, „Portal-MĂIASTRA”, Anul VIII/33, Nr. 4, p. 16)

«Volumele Zoiei Elena Deju publicate până în prezent: *Limpezimi de mărgăritar* (1994), *Iluminări în amurg* (2005), *Măiastra cerului* (2008), *La Ghetsimani* (2009), *Îngerul din cadru* (2011) și *Pridvor de septembrie* (2013) - conformându-se aserțiunii că poezia de profunzime este predominant gnoseologică, - corespund treptelor cunoașterii din viziunea cioraniană. Dacă primele trei volume stau sub semnul credinței și al trăirilor mistice naive, necondiționate (*eternitatea paradisiacă*), *Îngerul din cadru* problematizează existența și o dramatizează, pe când *Pridvor de septembrie* instaurează luciditatea deziluzionantă, dar nu sceptică (*eternitatea negativă*).

(...) De la volum la volum, Zoia Elena Deju urcă treptele poeziei preponderent cognitive, câștigând în expresivitate, detașare și elevație a gândului. Nu așteaptă transcendentul coborât, ci urcă prin efort propriu spre cer.» (**Lucian Gruia**, *De la rogatio la problematizarea sacrului*, în „Cronica”, Iași, nr. 9/2013)

«Autoare a volumelor de poezii: *Limpezimi de mărgăritar* (1994), *Iluminări în amurg* (2005), *Măiastra cerului* (2008), *La Ghetsimani* (2009), *Îngerul din cadru* (2011) și *Pridvor de septembrie* (2013), Zoia Elena Deju dă dovadă de o delicatețe a expresiei lirice, în memorabile concentrări imagistice, de o tonalitate fie psaltico-aforistică fie problematizant-vizionară.

(...) Poetă de un real talent, dar și publicist de vocație culturală, D-na Zoia Elena, prin calitățile artistice și ideatice ale scrisului domniei sale, slujește cu remarcabilă pasiune și seriozitate cauza culturală.» (**Teofil Răchiteanu**, 2013)

«Versurile doamnei Zoia Elena Deju trec prin filtre succesive o rugăciune esențială. Un imn cu rezonanțe cosmice care ajunge la maxima exprimare și eficiență comunicativă printr-o sentință morală. Versurile scurte, sacadate, concentrează un discurs îndrăgostit sau un mesaj religios pe care le transmite comunității cu suflet aburind și încreză- tor. Pe de o parte simplifică, pe de altă parte comprimă cuvintele sau le etajează nu neapărat într-o ordine oxidologică, ci într-o eliberare calculată, descendentă. La multe poeme , *Îngerul* devine, cum ar spune G. Călinescu, un "element poetic elementar" încărcat cu funcții mântuitoare, ca în poezia lui Vasile Voiculescu și nu pur decorative ca în textele lui Nichita Stănescu. (...) Autoarea propune într-un discurs poetic transparent, care și-a scuturat toate podoabele, un mesaj cețos, de previziune apocaliptică, de sfârșit al timpurilor, cu viziunea versurilor lui Eminescu – „credința zugrăvește icoanele-n biserici”.» (**Aureliu Goci**, *Îngerul de la răscruce*, „Pridvor de veghe”, Opera Omnia, Tipo Moldova, 2013, în „Portal-Măiastra”, Anul XI, Nr. 1/42, 2015)

«Zoia Elena Deju are o delicată structură sufletească și, în consecință, preferă rostirea discretă, aluzivă și înfiorată, în genul lirismului pe care-l conține haiku-ul. Reveriile sale "de septembrie" , această lună în care totul, de la lumina piezișe a amiezei, laîngălbenirea treptată a frunzelor, predispune la melancolie, sunt textaulizate în scurte poexii care au finețea unei pânze de borangic. Fiecare poezie conține cel puțin o structură lirică în spirit de haiku.

(...) Poeziile doamnei Zoia Elena Deju realizate din câteva notații – asemănătoare liniilor din care este alcătuită plasticitatea unei schițe reușite – pun în lumină o poetică al cărei principiu rezidă în decantarea completă a stărilor lirice și în eliminarea din text a tuturor elementelor care nu participă la esențializarea mesajului. Simplitatea și acuratețea textelor sale implică, deopotrivă, sensibilitate și luciditate: "luciditatea șlefuitului de lentile".» (**Mircea Bârsilă**, *Simplitate și acuratețe*, în „Argeș”, Anul XV, Nr.6 (396), Iunie 2015).

(...) „Avem a face, așadar, în *Rotitor*, cu un lirism extatic, rar întâlnit oricând și oriunde, cu atât mai original și mai prețios, deci, în orice cultură evoluată, sensibilă la bogăția și diversitatea orizonturilor spiritual-estetice. Titlul cărții (un palindrom) trimite la un celebru și fascinant ritual, practicat de derviși: rotirea până la uitarea de sine, întru dobândirea uniunii mistice cu Dumnezeu.

(...) Tema volumului, diseminată în motive și pretexte (trecute, toate, prin filtrul isihast, mereu prezent), este, în fond, „Cognitio Dei experimentalis” (Hans Geybels), „cunoaștere” susținută și de inteligență, și de afect, inițiată prin ceea ce s-a numit *lectio divina* și împlinită prin amintitul extaz.

Totul este vital, nimic nu e convențional, în această carte, unică în peisajul literar de astăzi și demnă de întreaga atenție a cititorilor și a comentatorilor.” (**Eugen Dorcescu**, *Despre poezia extatică*, în „Discobolul”, nr. 298-300/2022, p.164-168).

„Poezia Doamnei Zoia Elena Deju (*Limpezimi de mărgăritar*, 1994; *Iluminări în amurg*, 2005; *Măiastra cerului*, 2008; *La Ghetsimani*, micro-psalmi, ediție trilingvă, 2009; *Îngerul din cadru*, 2011; *Pridvor de septembrie*, 2013; *Pridvor de veghe*, 2013) atrage atenția, frapează chiar, încă de la lecturarea și aprofundarea primelor stihuri, printr-o cu totul originală sinteză dintre delicatețea dicției (pe de o parte) și uimitoarea forță intrinsecă (discretă, însă, tainică) a mesajului (pe de altă parte).

(...) Eu sunt convins, am spus-o mereu, că valoarea unei opere literare (a unei opere artistice) stă în cantitatea de ființă pe care acea operă o conține, ființa fiind, în

opinia mea, așa cum am afirmat adesea, inclusiv în scris, sinteza de nepătruns dintre viață și moarte.” (**Eugen Dorcescu**, *Poezia vocației antropocosmice*, Prefață la vol. „Rotitor”, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022)

Extrase din operă

panoramă

de aici se poate vedea
până departe în suflet
și în desișul de semne
al marelui zodiac

prin spărtura
cometei
șesurile neantului
și până departe
potecuța pe care ai venit
și estuarul
în care te așteaptă
ca o ghilotină
fântâna cu cumpănă

în susurul pleoapei
în zbaterea candeliei

în pridvorul pleoapei

de parcă ai întâmpina
Răsăritul
mărgăritar pe muchea
amiezii –

jos
în ferigile văii
un copil cu ochii
atârnați
de vulturul zânatic
și rotitor

în pridvorul pleoapei
un dor de câmpie
coaptă (amintire
șesoasă) și stele
de mare

flori arctice

fagure ceruit

Aripi de șoim, ochi de heruvim

Are aripi de șoim
și ochi de heruvim
un snop de oase
fluier de soc
și merinde tot
mai puține

Dar gându-i coronat
cu flacără albastră
face să fulgere orbitor
siliciul din maluri

Sub laba de aligator
a timpului
o veche monedă
de aur – va trece
primejdia, odată
cu lăsarea amiezii
în repede ploi
de august și
ea va deschide
veghele
ochi' de stea...

Legătura de chei

Trecu augustul
cu dulci-amiezurile
bostănăriei

Adulmec cumpăna
unei fântâni
și găsesc o pendulă
înțepenită
o pasăre împăiată
cu pliscul spre cer

Poteca cirezilor fost-au
cuprinsă de iarbă
ca-ntr-o poveste înflorită

în livada arsă
și zvon de nămetică
întâmpinare

pe dâra violetă
de neliniște
dau în pârg
florile arctice
final scăpărând
la zile mari
într-o spectaculoasă
chită de fragi

în chilia sufletului

ca într-o chilie
a sufletului
poemul sporea
în taină
în cartea deschisă
la pagina 13
adormiții în *joia cea mare*
ca iarba din pajiști
înaintea cosașilor

R O T I T O R

Ca semințele bradului
peste amețitoarele văi

Ca apa în răscruce de vad
ori bolta rotind sori și stele

Ca acvila din herburi
peste istorii

Ca dervișii în transă -
umbreluțe de păpădie
urcând în Ether

Ca electronii atrași de
protonii din nucleul atomic

Și acest gând (particulă
a lui Dumnezeu) din care se naște
Rotitor perpetuu
Sfârșitul într-un Început

Pelerină cu dor

Peste un câmp de măceluri -
în liziera pădurii
o bufniță oarbă
tresare

Crezi tu că legătura
de chei zornăitoare
din buzunarul păstrător
ar putea trezi lumea
aceea?!...

Castelul din vis

Numai tăcerea
te poate împăca
și aprinde stelele
ielele, dânsule
logostelele
în lunatic argint

Dincolo de pădure
castelul din vis
cu toate turnurile
în talpa nourilor
peregrini
și podul lăsat
și ferestrele aprinse

Dar făina cărării
au ciugulit-o
ale cerului lighioane
ale pământului
sălbăticiuni...

Privaz

Dimineața
îngerul din colțul
ferestrei
își drege penajul
numai cum păsările
știu – și cât ai întinde
mâna spre el
nu mai e!

La colțul străzii
un cerșetor același
stropit de o limuzină
zevzecă

Cum o stârnire de vânt
amenințătoare
Limbile focului

Mă separ
de o amară fantasmă
Pelerină cu dor
de vitralii
întrevăzute

(cândva cineva
luase-n picioare
covorul de raze –
și pașii Domnului
susurau
tot mai apropiat,
i se-auzea sângele
susurând în icoane!)

departe și târziu
punctul (stea
sorbită de neant)

după virgula
Morții...

Ferește linia!

Un luminiș de stele
troienite și colțuroase
și alături
pădurea cu sălbăticiuni

Aripi tot mai
crescânde se scaldă
și rădăcini în afară
lucioase cum
strigătul de cuc

Ferește linia
din calea cometei
periodice!

Din căușul palmei

Din luminițele candeliei
îmi adun chipurile-martore
ce mi-au fost rânduie
unul mai mic dar
mult mai încăpător

Trezit la realitate
Înălță ochii – pe cer
soarele-i ridicat bine
și stăruie încă luna

(se-apropie amiaza
cărui anotimp?)

Un cal alb glorios

Iată-l pe bătrânul cu barda
Cioplitorul de himere și
coloane de fum
(ce drept se înalță
în crugul Gerarului
peste satele din
Mica Valahie!)

Căteaua gloriei
îl tot latră, se apropie
'l mușcă – și rămâne
cu dimia în dinți...

Un cal alb glorios
vine îndată
și dispar împreună
în ceața lăptoasă
a nopții –

Latre cât vrea
Cățelul Pământului,
cui îi mai pasă de Moarte!

iluminări de zăpezi

autumnale ofrande
arcuiesc gânduri
înstrugurate
o brumă stelară
în iluminări
de zăpezi –

acolo
lângă tâmpla
bisericii
adăstând
în pulsul grăbit
al rugăciunii

viziune

altul brad aprins de fulger
luminând pe comori
în noaptea solstițiului alb

Deopotrivă puține
cuvintele trecerii
ca apa stingătoare
de dor din căușul
palmei lui Diogene

O poveste înluminată
în susurul fântânii
așteptând drumeții
 undeva în Samaria...

taur ridicat
din praf
poemul își scutură
coama –

din horbote de irizări
augustane
se-alege
Înaripatul

văd totul
din văluritul lan
de secară
cu luna-n tălpi
și stelele-n palmă

Profil realizat de **Gheorghe Țiclete**, scriitor și jurnalist, membru UZPR